

Suwałki, 06.02.2024 r.

Prezydent Miasta Suwałk
ul. Mickiewicza 1
16-400 Suwałki

Nr sprawy: PO.310.1.2024

[
[
[

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Na podstawie art. 14j § 1 oraz art. 14c ustawy z 29.08.1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 2383 ze zm.) Prezydent Miasta Suwałk stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy przedstawione we wniosku z 02.11.2023 r. (data wpływu do tegoż urzędu: 06.11.2023 r.) o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczącej podatku od nieruchomości w zakresie opodatkowania budowli w postaci przenośnych kontenerów,

jest nieprawidłowe.

Uzasadnienie

W dniu 06.11.2023 r. wpłynął do tegoż urzędu wniosek Podatnika – [] prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą [] z siedzibą w [] (zwanym dalej jako Podatnikiem lub Wnioskodawcą) uzupełniony w dniu 30.11.2023 r. pismem z dnia 29.11.2023 r. – o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w indywidualnej sprawie dotyczącej podatku od nieruchomości w zakresie opodatkowania przenośnych obiektów kontenerowych.

We wniosku przedstawiono następujący stan faktyczny:

Podatnik planuje zakup przenośnych kontenerów (nie wyposażonych w instalacje i urządzenia), jako jeden gotowy element do użytku o charakterze przenośnym ustawionych na należącym do Wnioskodawcy utwardzonym gruncie (placu) i nie będzie w żaden sposób przytwierdzony do podłoża. W każdym momencie kontener będzie mógł zostać przewieziony pod dowolnie wskazany adres lub przestawiony w inne miejsce na terenie działki. Ponadto w piśmie z dnia 29.11.2023 r. Wnioskodawca wyjaśnia, że opisywane kontenery zostaną zakwalifikowane jako środki trwałe, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 03.10.2016 r. w sprawie Klasyfikacji środków Trwałych (KŚT) (Dz.U. z 2016r. poz. 1864) do grupy KŚT 806 Kioski, budki, baraki, domki kempingowe, co oznacza, że Podatnik planuje ująć w kosztach uzyskania przychodu, kwoty obliczonych odpisów amortyzacyjnych sukcesywnego zużywania się ww. obiektów w czasie. W wyjaśnieniach z dnia 29.11.2023 r. Podatnik wskazuje iż nie wyklucza, iż część kontenerów będzie znajdować się w leasingu operacyjnym i po zakończeniu umowy omawiane kontenery zostaną wprowadzone przez Wnioskodawcę do ewidencji środków trwałych firmy.

W związku z tak przedstawionym stanem faktycznym Wnioskodawca zwrócił się z prośbą o odpowiedź na pytania:

1/Czy opisywane powyżej kontenery stanowią przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości?

2/ Czy opisywane powyżej kontenery należy traktować jako tymczasowe obiekty budowlane i z uwagi na powyższe kwalifikować je do celów podatku od nieruchomości jako budowle?

3/ Czy fakt, że kontenery mają mobilny charakter, nie zawierają instalacji oraz urządzeń i nie są w sposób trwały związane z gruntem wywiera wpływ na ich kwalifikację jako obiektu budowlanego podlegającego opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości ?

Według stanowiska Wnioskodawcy, w przedmiocie opisanego zdarzenia przyszłego kontenery nie stanowią przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości. Ewentualne uznanie ich za tymczasowe obiekty budowlane nie uzasadnia uznania ich za budowle dla celów podatku od nieruchomości. Również brak trwałego powiązania z gruntem stanowi dodatkowy argument za brakiem możliwości uznania takich kontenerów za budowle na gruncie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Ocena stanowiska Podatnika

Uwzględniając przedstawiony we wniosku z 06.11.2023 r. (uzupełnionym w dniu 30.11.2023 r.) stan faktyczny i prawny, dotyczący kwestii określenia przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości, tutejszy organ podatkowy wyjaśnia, co następuje:

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z 12.01.1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 70 zwanym dalej jako u.p.o.l.), podatnikiem podatku od nieruchomości jest właściciel wymienionych w katalogu art. 2 ust. 1 u.p.o.l następujących nieruchomości lub obiektów budowlanych:

- a) grunty,
- b) budynki lub ich części,
- c) budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Normatywna definicja budowli zawarta w art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. stanowi, że ***budowlą jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.***

Definicja budowli opiera się więc na pojęciu obiektu budowlanego w rozumieniu ustawy z dnia 7 lipca 1994 r.– Prawo budowlane (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 682 ze zm.) zwanej dalej u.p.b. Zatem w celu ustalenia, czy dany obiekt („rzecz” lub „zespół rzeczy”) podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości jako budowla, należy ustalić, czy jest on obiektem budowlanym w rozumieniu prawa budowlanego. W przypadku odpowiedzi twierdzącej należy przejść do definicji budowli zawartej w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych.

Jednocześnie zauważa się, że definicja budowli zawarta w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych jest szersza od definicji zawartej w ustawie – Prawo budowlane, ponieważ obejmuje również urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów tej ustawy, związane

z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Podkreśla się przy tym, że budowla w rozumieniu prawa budowlanego jest zawsze budowlą w rozumieniu prawa podatkowego.

Z art. 3 pkt 1 u.p.b. wynika, że **obiektem budowlanym** jest:

a) **budynek,**

b) **budowla, bądź**

c) **obiekt małej architektury**

– wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych.

Konstruując definicję obiektu budowlanego (w tym budowli) należy dokonać analizy pojęcia „wyrobów budowlanych”, które ustawodawca zdefiniował w ustawie z dnia 16.04.2004 r. o wyrobach budowlanych (t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 1213) poprzez odesłanie wprost do art. 2 pkt. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 305/2011 z dnia 9 marca 2011 r. ustanawiającego zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylającego dyrektywę Rady 89/106/EWG (Dz. Urz. UE L 88 z 04.04.2011, str. 5, z późn. zm.). W myśl tej definicji – „wyrób budowlany” oznacza każdy wyrób lub zestaw, który jednocześnie spełnia następujące kryteria:

- ✓ został wyprodukowany i wprowadzony do obrotu w celu trwałego wbudowania w obiektach budowlanych lub ich częściach,
- ✓ właściwości tego wyrobu wpływają na właściwości użytkowe obiektów budowlanych w stosunku do podstawowych wymagań dotyczących obiektów budowlanych (przedstawionych w załączniku I do rozporządzenia (UE) Nr 305/2011). Zgodnie z ww. załącznikiem *„obiekty budowlane jako całość oraz ich poszczególne części muszą nadawać się do użycia zgodnie z ich zamierzonym zastosowaniem, przy czym należy w szczególności wziąć pod uwagę zdrowie i bezpieczeństwo osób mających z nimi kontakt przez cały cykl życia tych obiektów. Przy normalnej konserwacji obiekty budowlane muszą spełniać następujące podstawowe wymagania dotyczące obiektów budowlanych przez gospodarzo uzasadniony okres użytkowania.*

Omawiana definicja „wyrobu budowlanego” wskazuje, że o zaliczeniu wyrobów lub zestawu do kategorii wyrobów budowlanych decyzje cel, w którym został wyprodukowany i wprowadzony do obrotu, **celem tym jest trwale wbudowanie w obiekt budowlany.**

Odmianą obiektów budowlanych w rozumieniu prawa budowlanego są również **tymczasowe obiekty budowlane** zdefiniowane w art. 3 pkt 5 u.p.b. który stanowi, że *tymczasowym obiektem budowlanym jest obiekt budowlany przeznaczony do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przewidziany do przeniesienia w inne miejsce lub rozbiórki, a także obiekt budowlany niepołączony trwale z gruntem, jak: strzelnice, kioski uliczne, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowe, przekrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, obiekty kontenerowe, przenośne wolno stojące maszty antenowe.*

W związku z powyższym, aby określony obiekt można było zaliczyć do budowli w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, konieczne jest ustalenie, czy stanowi on obiekt budowlany (niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury) albo urządzenie budowlane tj. związane z obiektem budowlanym i zapewniające możliwość użytkowania tego

obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Powyższe stanowisko prezentuje również Naczelny Sąd Administracyjny, który w wyroku z dnia 14.03.2023 r. (sygn. akt. III FSK 3063/21) zauważa, że:

„(...)ponieważ wyliczenie zawarte w art. 3 pkt 1 lit. a-c u.p.b. ma charakter wyczerpujący, każdy obiekt budowlany może być zaliczony wyłącznie do jednej z trzech wymienionych w tym przepisie kategorii;(...)

- a) budynek,
- b) budowla, bądź
- c) obiekt małej architektury

(...) w tym znaczeniu odrębnej kategorii nie tworzą tymczasowe obiekty budowlane, są one bowiem pewną odmianą wszystkich obiektów budowlanych: budynków, budowli oraz obiektów małej architektury. Takie rozumienie tymczasowych obiektów budowlanych zaaprobował także Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 13 grudnia 2017 r., SK 48/15, wykluczając możliwość uznania za budowlę obiektu budowlanego, który spełnia kryteria bycia budynkiem, a także stwierdzając w uzasadnieniu, że skoro kontenery (...) jako obiekty kontenerowe są w świetle art. 3 pkt 5 u.p.b. obiektami budowlanymi, wykluczając możliwość uznania ich za obiekty małej architektury muszą być uznane albo za budynki, albo za budowle; jeżeli są trwale związane z gruntem, przy czym pierwszeństwo ma ich kwalifikacja jako budynku, a jeżeli trwale związanie z gruntem nie występuje - należy je kwalifikować jako budowle. Konkluzja ta potwierdza wnioski wyprowadzone w oparciu o wykładnię gramatyczną. (...)”

Jak wskazał NSA, uznanie przez organy podatkowe obiektów kontenerowych za budowle w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. było rezultatem prawidłowej wykładni zarówno tego przepisu, jak i art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l. i art. 3 pkt 1 (w związku z art. 3 pkt 5 i pkt 9 u.p.b.). Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13.09.2011 (sygn. akt P33/09 opublikowano: OTK-A 2011/7/71) wskazywał, że:

(...) „Konieczne w tym kontekście wydaje się jednak przypomnienie wcześniej poczynionych zastrzeżeń, których uwzględnienie warunkować będzie zgodność procesu stosowania prawa w rozważanych sprawach z Konstytucją. Należy zatem wskazać raz jeszcze, że za budowle w rozumieniu u.p.o.l. można uznać:

- 1) *jedynie budowle wymienione expressis verbis w art. 3 pkt 3 u.p.b., w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanym, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. b u.p.b., czyli pod warunkiem, że stanowią one całość techniczno-użytkową,*
- 2) *jedynie urządzenia techniczne scharakteryzowane w art. 3 pkt 9 u.p.b. lub w innych przepisach tej ustawy albo w załączniku do niej, co - jeżeli omawiane urządzenia nie zostały wskazane expressis verbis - wymaga wykazania, że zapewniają one możliwość użytkowania obiektu budowlanego zgodnie z jego przeznaczeniem, z wyłączeniem jednak: (1) urządzeń budowlanych związanych z obiektami budowlanymi w postaci budowli w rozumieniu u.p.b., które to obiekty budowlane nie dają się zakwalifikować jako budowle w ujęciu u.p.o.l., oraz (2) urządzeń budowlanych związanych z obiektami budowlanymi w postaci obiektów małej architektury, przy zastrzeżeniu, że urządzeniami budowlanymi w rozumieniu u.p.b. nie są instalacje;(...)”*

Zauważa się również – o czym już była mowa wyżej – iż każda budowla w rozumieniu

prawa budowlanego mieści się w definicji budowli zawartej w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych, niemniej aby nabycie prawa własności budowli rodziło obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości stosownie do treści art. 2 ust.1 lit. c u.p.o.l. budowla ta lub jej część musi być związana z prowadzeniem działalności gospodarczej, czyli musi być w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą. Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 stycznia 2021 r. sygn. akt SK 39/19 (Dz.U. z 2021 poz. 401) o związaniu budowli z prowadzeniem działalności gospodarczej nie może decydować wyłącznie posiadanie jej przez podmiot prowadzący działalność gospodarczą, ale musi być faktyczne związanie z działalnością gospodarczą np. poprzez ujęcie w kosztach uzyskania przychodu czy też uwzględnienie ich w rozliczeniu z tytułu VAT, aż wreszcie faktyczne wykorzystywanie w działalności gospodarczej.

Mając na względzie powyższe właściciel budowli jest podatnikiem podatku od nieruchomości od ww. budowli pod warunkiem, iż jest ona związana z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Z przedstawionego przez Wnioskodawcę stanu faktycznego wynika, że prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą [] dokona zakupu omawianych kontenerów, w związku z tym stanie się ich właścicielem. Zakupione obiekty kontenerowe przyjmie do składników majątku, dokonywać będzie odpisów amortyzacyjnych, co świadczy, że ww. obiekty kontenerowe będą związane z prowadzoną działalnością gospodarczą Właściciela.

Omawiane kontenery nie są budynkami, gdyż nie spełniają definicji budynku z art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l, ze względu na brak trwałego związania z gruntem i nieposiadaniem fundamentu, mimo wydzielonych przestrzeni za pomocą przegród budowlanych i dachu. Przedmiotowe kontenery nie są obiektem małej architektury ze względu na funkcję jaką pełnić będą w przedsiębiorstwie. Odmianą obiektów budowlanych, w rozumieniu prawa budowlanego są również **tymczasowe obiekty budowlane** zdefiniowane w art. 3 pkt 5 u.p.b., z którego wynika, że tymczasowym obiektem budowlanym jest obiekt budowlany niepołączony trwale z gruntem, jak: strzelnice, kioski uliczne, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowe, przekrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, obiekty kontenerowe, przenośne wolno stojące maszty antenowe. Powyższe stanowisko potwierdza Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 14 marca 2023 r. (sygn. akt. III FSK 3063/21) wskazując że, „(...) wyliczenie zawarte w art. 3 pkt 1 lit. a-c u.p.b. ma charakter wyczerpujący, każdy obiekt budowlany może być zaliczony wyłącznie do jednej z trzech wymienionych w tym przepisie kategorii; w tym znaczeniu odrębnej kategorii nie tworzą tymczasowe obiekty budowlane, są one bowiem pewną odmianą wszystkich obiektów budowlanych: budynków, budowli oraz obiektów małej architektury.”

Również Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 14 marca 2023 r. (sygn. akt. III FSK 2748/21) wyjaśnia, iż „Analiza gramatyczna m.in. art. 1a ust. 1 pkt 1 i 2 u.p.o.l. oraz art. 3 pkt 1 i 5 u.p.b. wprost wskazuje, że stanowiące przedmiot sporu kontenery są obiektami budowlanymi w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, kwalifikowanymi jako tymczasowe. Zarazem ze względu na brak trwałego związania z gruntem nie są budynkami, a ze względu na funkcję - nie są także obiektami małej architektury; stanowią więc budowle w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l.”

Podobnie w wyroku z dnia 28.04.2021r. sygn. akt I SA/GI 37/21 oraz z dnia

01.12.2020 r. I SA/GL 653/20 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach stanął na stanowisku, iż obiekty kontenerowe podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Przekonujące są m. in. argumenty na okoliczność opodatkowania podatkiem od nieruchomości obiektów kontenerowych, podnoszone w orzeczeniu Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 28.04.2021 (Sygn. akt. I SA/GL 37/21) a mianowicie:

Zauważyć bowiem należy, iż „Analiza przywołanych wcześniej przepisów oraz ustalonego stanu faktycznego wprost wskazuje, że samonośny kontener telekomunikacyjny jest obiektem budowlanym w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, kwalifikowanym jako obiekt tymczasowy. Zarazem, ze względu na brak trwałego związania z gruntem, nie jest on budynkiem, a ze względu na swoją funkcję - nie jest również obiektem małej architektury. Stanowi więc budowlę w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. Taki wniosek potwierdza również analiza wzmiankowanego już wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13 września 2011 r. sygn. akt P 33/09 oraz uchwały NSA z 3 lutego 2014 r. sygn. akt II FPS 11/13. Trybunał w powyższym w wyroku wprost stwierdził, że za budowle można uznać jedynie obiekty budowlane wymienione expressis verbis w art. 3 pkt 3 P.b. lub w innych przepisach tej ustawy. Uwzględniając wskazania tego wyroku Trybunału, NSA w uchwale z 3 lutego 2014 r. sygn. akt II FPS 11/13 przyjął, że tymczasowy obiekt budowlany, o którym mowa w art. 3 pkt 5 P.b., może być budowlą w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l., jeżeli jest wprost wymieniony w art. 3 pkt 3 P.b. lub innych przepisach tej ustawy. Jednakże, ponieważ wyliczenie zawarte w art. 3 pkt 1 P.b. ma charakter wyczerpujący, każdy obiekt budowlany może być zaliczony wyłącznie do jednej z trzech wymienionych w tym przepisie kategorii. W tym znaczeniu odrębnej kategorii nie tworzą tymczasowe obiekty budowlane, gdyż są one pewną odmianą wszystkich obiektów budowlanych: budynków, budowli oraz obiektów małej architektury. Takie rozumienie tymczasowych obiektów budowlanych zaaprobował także Trybunał Konstytucyjny w powoływanym przez skarżącą wyroku z 13 grudnia 2017 r. sygn. SK 48/15, wykluczając możliwość uznania za budowlę obiektu budowlanego, który spełnia kryteria bycia budynkiem, a także stwierdzając w uzasadnieniu, że skoro kontenery telekomunikacyjne jako obiekty kontenerowe są w świetle art. 3 pkt 5 P.b. obiektami budowlanymi, wykluczając możliwość uznania ich za obiekty małej architektury, muszą być uznane za budynki albo za budowle. Jeżeli są trwale związane z gruntem, pierwszeństwo ma ich kwalifikacja jako budynku, a jeżeli trwale związanie z gruntem nie występuje - należy je kwalifikować jako budowle. Stanowisko powyższe potwierdza wykładnia gramatyczna analizowanych przepisów.”

Za błędne należy uznać rozumowanie Wnioskodawcy, iż przedmiotowe kontenery (obiekty kontenerowe) stanowiące tymczasowe obiekty budowlane nie są budowlami - a tym samym, że nie są przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości, jak już wcześniej wyjaśniono tymczasowy obiekt budowlany jest to przede wszystkim obiekt budowlany, w ramach którego możemy rozróżnić trzy kategorie:

- budynek
- budowlę
- bądź obiekt małej architektury.

Już powyżej została wykluczona możliwość zakwalifikowania opisywanego obiektu budowlanego jako budynku, nie można również przyjąć iż jest to obiekt małej architektury.

Zatem jednoznacznie należy stwierdzić, iż w niniejszej sprawie mamy do czynienia z budowlami i to co istotne wprost wymienionymi w przepisach prawa budowlanego w art. 3 pkt. 5 u.p.b.

Wskazać również należy na prezentowane w doktrynie prawa podatkowego poglądy w zakresie opodatkowania tymczasowych obiektów budowlanych, które są zgodne z stanowiskiem organu podatkowego. Zwrócenia uwagi wymaga kwestia, że tymczasowe obiekty budowlane nie są kategorią, którą ustawodawca potraktował w jakiś szczególny sposób w kontekście ich opodatkowania podatkiem od nieruchomości. Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych w żadnym fragmencie nie odnosi się wprost do takiego rodzaju obiektu. Oznacza to, że ich kwalifikowanie dla potrzeb opodatkowania powinno się odbywać na ogólnych zasadach. Jeżeli więc taki tymczasowy obiekt budowlany został z nazwy wskazany w przepisie prawa budowlanego (ustawy lub załączniku do niej), w szczególności wymieniony w art. 3 pkt. 5 u.p.b., to powinien podlegać opodatkowaniu, chyba że jest obiektem małej architektury. (patrz prof. Etel, dr. R. Dowgier „(Nie)opodatkowanie tymczasowych obiektów budowlanych” Przegląd podatków lokalnych i finansów samorządowych Nr 1/2018).

W związku z powyższym stanowisko Wnioskodawcy przedstawione we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej z 06.11.2023 r. jest nieprawidłowe.

Niniejsza interpretacja udzielana jest w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązujące na dzień wydania interpretacji i dotyczy stanu faktycznego przedstawionego we wniosku Podatnika.

Dodatkowe informacje

Informacja o zakresie rozstrzygnięcia

Interpretacja dotyczy stanu faktycznego, które Wnioskodawca przedstawił i wywołuje skutki prawnopodatkowe tylko wtedy, gdy rzeczywisty stan sprawy będący przedmiotem interpretacji pokrywał się będzie z opisem stanu faktycznego/zdarzenia przyszłego podanego przez Podatnika w złożonym wniosku. W związku z powyższym, w przypadku zmiany któregokolwiek elementu przedstawionego we wniosku z dnia 06.11.2023 r. o wydanie indywidualnej interpretacji, udzielona odpowiedź traci swoją aktualność.

Wyłączenie stosowania przepisów

Przepisów art. 14k-14n Ordynacji podatkowej nie stosuje się, jeżeli stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe będące przedmiotem interpretacji indywidualnej stanowi element czynności będących przedmiotem decyzji wydanej:

- 1) z zastosowaniem art. 119a;
- 2) w związku z wystąpieniem nadużycia prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1570 ze zm.)
- 3) z zastosowaniem środków ograniczających umowne korzyści.

Przepisów art. 14k-14n Ordynacji podatkowej nie stosuje się, jeżeli korzyść podatkowa, stwierdzona w decyzjach wymienionych w § 1, jest skutkiem zastosowania się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej, interpretacji ogólnej lub objaśnień podatkowych.

Odnosząc się do powołanych przez Wnioskodawcę wyroków sądów, wskazać należy, że dotyczą one konkretnych, indywidualnych spraw podatnika. Zostały wydane w określonym stanie faktycznym i w tych sprawach rozstrzygnięcia w nich zawarte są wiążące. Natomiast organy podatkowe mimo, że w ocenie indywidualnych spraw podatników posiłkują się wydanymi rozstrzygnięciami sądów i innych organów podatkowych, to nie mają możliwości zastosowania ich wprost, z tego powodu, że nie mieszczą się w powszechnych źródłach prawa o których mowa w art. 87 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Pouczenie

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku, ul. H. Sienkiewicza 84,15-950 Białystok za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania jest przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ustawy z 30.08.2002 r.– Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz.U. z 2023 r. poz. 1634 ze zm. – dalej jako p.p.s.a.).

Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach (art. 47 § 1 p.p.s.a.) na adres urzędu obsługującego Prezydenta Miasta Suwałki, ul. Mickiewicza 1, 16-400 Suwałki, lub drogą elektroniczną na adres Elektronicznej Skrzynki Podawczej Urzędu Miejskiego w Suwałkach (art. 54 § 1a p.p.s.a.), w terminie 30 dni od dnia doręczenia skarżącemu niniejszej interpretacji – tj. aktu, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4a p.p.s.a. W przypadku pism i załączników wnoszonych w formie dokumentu elektronicznego odpisów nie dołącza się (art. 47 § 3 p.p.s.a.).

Jednocześnie, zgodnie z art. 57a p.p.s.a., skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie, opinię zabezpieczającą i odmowę wydania opinii zabezpieczającej może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczeniu się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Otrzymują:

1. Adresat;
2. aa.

PREZYDENT
Czesław Boniewicz